

SUKUPUOLIKIRJALLISUUTTA

SUKUPUOLI- ELÄMÄÄ

I OSA

ESIKATSELUJA

KIRJOITTANUT

A. F. TANNER

TAMPERE 1911
TAMPEREEN TYÖVÄEN KIRJAPAINO

SUKUPOULIELÄMÄÄ

I. LUONNONTIETEELLIS-LÄÄKETIETEELLINEN
SARJA

I OSA

ESIKATSELUJA

KIRJOITTANUT

A. F. TANNER

FILOSOFIAN MAISTERI JA LÄÄKETIETEEN TOHTORI

TAMPERE 1911
TAMPEREEN TYÖVÄEN KIRJAPAINO

Ennenkuin ryhdymme esittämään eri sukupuolielämää ja käsittelemään itse sukupuoli-kysymyksiä, tarvitsee meidän ensin vähän katsella muutamia näiden asioiden ja kysymysten käsittelyä valmistavia seikkoja: hankkia muutamia tietoja yleisestä sukupuolitiiteestä, seksuologiasta. Tämä sentähden, että nämä tiedot ovat välttämätön pohja tutkimuksellemme, myös että ei meitä väärin käsitettäisi sekä että näitä tietoja tuntuu puuttuvan ainakin 9,999:llä kymmenestä tuhannesta henkilölä.

Meidän tarvitsee lähemmin määrätä sukupuolisuuden ja muiden sukupuolisanain käsitteet ja käyttö, esittää pääpiirteissä sukupuolisuuden esiintyminen luonnossa, tarkastaa perinnöllisyyttä, sukupuolisuuden tarkoitusta, merkitystä ja hävettäväisyyttä sekä esittää sukupuoli-kysymykset ja todistaa niiden tärkeys.

Sukupuolisanain käsitteet ja käyttö.

Sukupuolisuus sana herättää vielä valtavan suuressa enemmistössä — tuskinpa poikkeuksina löytyy muita kuin ammattitutkijoita — aivan vääriä käsityksiä. Ja sama on laita useampain tämän sanan heimolaistenkin kanssa. Yleensä näkyy näitä sanoja mainittaessa mieleen johtuvan jotain sukupuoliyhteyttä koskevaa. Niinpä sukupuolielimet useimmille merkitsevät samaa kuin sukupuoliyhteyselimet, sukupuolielämä sukupuoliyhteysselämää j. n. e.

Tämä sukupuolisanain sekoittaminen sukupuoliyhteyksikäsitteeseen aiheutuu varmaankin siitä, että tämä seurustelutapahtuma tavattoman tunnemääränsä takia niin voimakkaasti vetää huomiota puoleensa. Näin tulevat nämä käsitteet vääristellyiksi: niihin tulee liikaa sukupuoliyhteyksikäsitteestä ja muut tärkeät ominaisuudet himmenevät näkymättömiksi. Sekoittamisen tekee tietenkin se myös mahdolliseksi, että näitä asioita, ja siis sanojakin, on vasta aivan viime aikoina ruvettu yleisemmin käsittelemään.

Etä tämmöistä käsitteiden hämmennystä tällä alalla

niin runsaasti vallitsee, tulin ensin huomaamaan viranomaisissa ja sanomalehtimiehissä. Minun sukupuoliikysymyksistä pitämäni luennot hälytettiin näet ihmisten sukupuolisiveydelle „vaarallisiksi“ ja „hyviä tapoja“ pahasti „turmeleviksi“ siihen määrään, että sain viranomaiset kimppuuni: kuvernöörit riensivät kilvan kieltämään luentoja. Mutta nyt joutuivat toimeenpanevat viranomaiset: poliisit, komissariot, poliisimestarit ja nimismiehet ihan ymmälle siinä, mitkä luentoni olivat käsitettävät sukupuolisiksi ja mitkä kuvistani sukupuolielämää kuvaaviksi, niin että yksi kielsi yhtä, toinen toista.

Huvittavuuden vuoksi en malta olla mainitsematta miten käytännöllisesti Turun ja Porin läänin kuvernööri ratkaisi vaikeuden. Hän selitti, että kaikki kuvat, jotka *esittävät alapuoella napaa olevia ruumiin osia, ovat katsottavat sukupuoli kuviksi!* Forssan nimismies oli vieläkin käytännöllisempi; hän pelastui pulasta siten, että julisti kaikki luennot, joita *minä* vain pidän, sukupuoliuuennoiksi, joukossa tähtitieteellisenkin! Tosin tämä viranomaisten hämminki oli minulle usein eduksikin: käytin sitä hyväkseni kiertääkseni koko kiellon, mikä ihmeekseni useinkin onnistui.

Ja sanomalehtimiehille oli taas mahdotonta käsittää sukupuoliuuentojen voivan sisältää muuta kuin sukupuoliyhteyksiasioita, kuten huomasin heidän minua hakaavista kirjoituksistaan. Muuan sanomalehtimies („Työmiehen“ toimittaja) julisti sukupuoliasiat „pymppyasioiksi“, tietenkin tarkoituksella osoittaa moisten asiain arvottomuus. Sitten tulinkin tuntemaan että viranomaiset ja sanomalehtimiehet eivät suinkaan olleet ainoat

näissä käsitteissä sekaisin olevat, vaan että sama tietämättömyys olikin ihan yleistä, kuten jo alussa mainitsin.

Helppoa on nyt kai jokaiselle ymmärtää, että käsitteiden epätarkkuus ja epämääräisyys estää ja ainakin haittaa tällä, kuten kaikilla muillakin tiedon aloilla, täsmällisempään tietoon pyrkimistä. Meidän täytyy senvuoksi ja väärinkäsitysten välttämiseksikin määrätä sukupuolisanain käsitteet sisällön ja alan puolesta.

Mitä on sitten ymmärrettävä sanoilla sukupuoli, sukupuolisuus, sukupuolielimet, sukupuolielämä, sukupuoliyhteys, sukupuoliyhteyksymys?

Kuten kaikille on tunnettu, esiintyvät eläimet eräässä suhteessa kahtena muotona: *uroina* ja *naaraina*. Useimmissa kotieläimissämme on tämä lajin kahtalaisuus kielellisestäikin huomattu: härkä ja lehmä, ori ja tamma, pessi ja uuhi, karju ja lutti, pukka ja vuohi, kukko ja kana. Jopa tämä kielellinen erottelu on mennyt niinkin pitkälle, että luetelluilta kotieläimiltä ensin ja viime-mainituilta puuttuu Suomessa yhteistä erikoista lajini-meäkin. Nämä lajin uros- ja naarasmuodot ovat nyt *sukupuolia*. Sukupuolia on siten kahta lajia: uros- ja naarassukupuolta. Urossukupuolta nimittävät kyllä useimmat luonnontieteen oppikirjat koiraspuoleksi; sana ei minusta ole kuitenkaan niin sievä ja ajatustaan niin vastaava kuin minun käyttämäni. Naarassukupuolta kuulee joskus sanottavan imisäksi. Ihmisistä puhuttaessa käytetään uroksesta sanaa *miehellinen*, maskuliini sukupuoli, ja naarasta nimitetään *naiselliseksi* eli feminiini sukupuoleksi.

Uros ja naaras eivät vielä kumpikaan erikseen esitä

täydellisesti lajiaan, ovat vielä jotain vajanaista lajin kokonaisuudelle. Tätä ilmaisee suomenkielinen nimityskin *sukupuoli*. Ja tavallaan uros ja naaras ovatkin kyllä lajin eri puolia, vaikkakin yhteen toimintaryhmään — lisääntymiseen — nähden vain tarvitsevat toisiaan täydennykseksi.

Omituista on kuinka sanatkin eräissä kielissä, esim. ruotsissa ja saksassa, katsotaan olevan joko uros- tai naarassukupuolta.

Sukupuolisuus, suvullisuus, seksuaaliteetti on taas yhteisnimi kaikille niille omituisuuksille, joiden kautta sukupuoli, siis uros ja naaras, eroavat toisistaan. Sitäkin löytyy siis kahta lajia: uros- ja naarassukupuolisuutta.

Tämä sukupuolinen kahtalaisuus voi saada ajattelemaan, että ehkä se on vastakohtaisuutta, polariteettia, jommoista ilmenee m. m. sähkössä. Useat sukupuolikysymysten tutkijat, esim. Forel, käyttävät nimenomaan tätä katselutapaa. Ja onhan niin tavallista kuulla vertailtavan miehen ja naisen erilaisuutta positiiviseen ja negatiiviseen sähkөөn. Asiaa tarkemmin ajatellessa huomaa tämän vastakohtaisuuden muodostavan kuitenkin mitättömän pienen osan sukupuolisuuden suunnattomissa ilmauksissa, rajoittuvan vain yhteen elimeen, yhdyntäelimeen, ja eri sukupuolien keskinäiseen vetovoimaan, attraksioniin: naaraat vetävät uroita ja uroot naaraita luokseen.

Sukupuolielimet, lyhyemmin *sukuelimet* ovat sukupuolien elimiä lisääntymistä varten: varsinaiset lisääntymiselimet, sukupuoliyhteys eli uudemman nimityksen

mukaan yhdyntäelimet ja ruokkimiselimet. Niinkuin tästä nyt näkyy, eivät sukuelimet siis suinkaan ole samaa kuin yhdyntäelimet, vaikka nykyään tuskin kukaan tätä eroa osaa tehdä.

Sukupuoli- l. *sukuelämä* sanalla on kaksi merkitystä laveampi ja suppeampi. Laveammassa merkityksessään käytettynä tarkoitetaan sillä yleensä elämää, fysiologista, psyykistä (sielullista) tai teollista, jossa suvullisuutta s. o. suvullista eroavaisuutta on huomattavana. Suppeammassa merkityksessään sisältää sana sukuelimien elämän, siis lisääntymiselämän: yhdyntä-, raskaus-, synnytys, lapsivuode- ja imettämiselämän. Kuinka väärin siis, että sukuelämä pannaan merkitsemään vain yhdyntää, sukupuoliyhteyttä, kuten melkein poikkeuksetta nyt tehdään sekä puheessa että kirjallisuudessa.

Yhdyntä l. sukupuoliyhteyssanan — lakikielessä kutsutaan makaamiseksi — merkitys on enimmin selvä sukupuolisanoista. Parittelu sana käytetty merkitsemään samaa kuin yhdyntä, on karkea sivistyneelle kielelle ainakin Suomessa, niin usein kuin sitä kuulee ja näkeekin käytettävän. Eläinten yhtymistä nimitetään pariutumiseksi.

Sukupuolikysymyksiä ovat taas kysymykset, joissa käsitellään sukuelämää, sana otettuna laveammassa merkityksessä. Tällöisiä sukupuoli-kysymyksiä ei siis suinkaan ole vain yhdyntä- (sukupuoliyhteys-) kysymys, jota yksinomaan merkitsemään tahdotaan sukupuoli-kysymyssanaa vääntää lähes aina.

II.

Suvullisuuden esiintyminen.

a. Saman elimistön eri osissa ja saman elämän eri puolissa.

Yhtä paljon väärinkäsityksiä on ihmisillä suvullisuuden esiintymisestä kuin siitäkin mitä se on. Tietysti muuten täällä kuten kaikkialla väärinkäsitykset yhdessä kohden johtavat harhaan toisissakin paikoin.

Yleensä on se luulo vallalla että suvullisuutta löytyy vain sukuelimissä. Tämä kai johtunee siitä, että suvullisuus niissä on enimmin silmiinpistävä. Ettei nyt suvullisuus näihin elimiin suinkaan rajoitu on helppoa kenen tahansa heti huomata, kun vain vähänkin ottaa asiata ajatellakseen. Johan ruumiin ulkoisissa osissakin suvullinen erilaisuus selvästi näkyy. Vertailee vain päätä, kaulaa, harteita, vatsaa, lanteita, jalka- ja käsivarsia naisella ja miehellä toisiinsa. Tuskinpa muuten löytyy sitä ruumiin osaa, jossa ei verrattain vähällä tarkastelulla sukupuolisuutta huomaisi.

Ja ruumiin sisärakenne on yhtä tarkkaan suvullisesti erilaistunut. Iho, luut, lihakset, hermot, aivot, sydän j. n. e. erilaisia eri sukupuolilla. Onpa syytä luulla että

jo kudokset, ehkä jo solutkin sisältävät sukupuolisuutta. Muna- ja siitossolut ovat ainakin sukupuolisia. Suvullisuus on siis jotain, joka läpitukee koko ruumiin, kiireestä kantapähän. Kellä on siitä selkoa tähän aikaan!

Vaikka sukupuolista eroavaisuutta todennäköisesti näin onkin olemassa joka ainoassa elimessä ainakin ihmisessä, on sitä kuitenkin hyvin eri määrässä eri elimissä. Toiset elimet on sukupuolisuus niin erilaistuttanut että vastaavia elimiä toisella sukupuolella vasta vaivalloisen tieteellisen tutkimuksen kautta löytää. Ja toiset elimet ovat taas yhtä huolellisesti tarkastettavat ennenkuin niissä huomaa jälkiäkään suvullista eroa.

Että ruumiin elontoiminnoissa s. o. fysiologisessa suhteessa täytyy löytyä muotoa ja rakennetta vastaava määrä sukupuolista erilaisuutta, voi jo suoraan edelläsanoitusta päättää. Varsinainen sukupuolitoiminta on niin räikeästi suvullista että sen huomauttamattakin älyää. Mutta sukupuolisuus näyttäytyy aivan tuntuvasti myöskin ääntämisessä, hengityksessä, verenkierrossa, aivotoiminnassa. Ja löytyykö ihmisellä mitään fysiologista toimintaa ilman sukupuolista omituisuutta, sopii epäillä. Kaikissa elontoiminnoissa ei kuitenkaan ole yhtä paljon sukupuolisuutta.

Henkisessä elämässä varsinkin ihmisellä näkyy suvullisuus samaten huomattavasti. Luonne, tunne-elämä, ajattelemisen osoittaa aina enemmän tai vähemmän ilmeistä sukupuolista erilaisuutta. Sielunelämän tutkijat ovat aikoja sen havainnon jo tehneet, jopa suuri joukko. On menty, kuten tunnettu, liijoitteluihinkin tässä erilaisuuden hakemisessa. Tietysti ei muuten sukupuoli-

suutta ole täälläkään yhtäläisesti joka toiminnassa. Yleisen luulon mukaan olisi sitä enimmin tunne-elämässä.

Teollinen, aktuaalinen toiminta on sekin sukupuoli-suuden ilmauksia täynnä. Tarvitsee vain ottaa huomioon ammattitoiminnan tullakseen tästä vakuutetuksi. Kuinka huutava erilaisuus siellä sukupuolisuuden perusteella! Teollisuus, tiede, taide, seurallinen, valtiollinen, uskonnollinen elämä kantaa kaikki sukupuolisuuden merkkejä, toisissa osissa enemmän, toisissa vähemmän.

Kehityksen kulku eri muodoissaan näyttää sekin suuresti sukupuoli-suutta. Suvullisesti erilainen on jo sikiökehitys. Lapsuus on erilainen eri sukupuolilla. Historiakkin osoittaa sukupuoli-suuden erilaisuutta koko ihmiskunnan kehitysiikkeen aikana. Ettei esityksemme venyisi kovin laveaksi, jääköön todistukset näihin väitteisiin kunkin itsensä annettaviksi. Siihen pystyy kyllä jokainen.

Kuten nyt esilletuodusta näkyy, tunkee sukupuoli-suus läpi yksilön kaikenpuolisen olemisen ja elämisen. Tämä tavattoman tärkeä huomio pantakoon siis varteen, sillä tällä sukupuoli-suudella on elämään tavattoman suuri vaikutus.

b. Sukupuolisuus elollisen luonnon eri asteilla.

Katseltuamme edellisessä sukupuoli-suuden ilmauksia elollisen luonnon korkeimman edustajan, ihmisen, elämän eri puolissa, otamme nyt taas yhtä lyhyesti ver-

taillaksemme suvullisuuden esiintymistä eläin- ja kasvikunnan eri kehitysasteilla. Sillä tätäkään sukupuolisuuden seikkaa eivät ihmiset tunne.

Me näimme että sukupuolimituisuuksia löytyy ruumiin eri elimissä hyvin eri verran. Aivan samalla tavalla on asianlaita eri eläimiinkin nähden. Suurin määrä suvullisuutta löytyy ihmisessä ja vähenee siitä lähtien aina sen mukaan kuin siirrymme alempiin ja alempiin eläinmuotoihin. Imettäväisissä on sukupuolielämä paljon runsaampi kuin linnuissa, joilla laulu, väriloistot, perhe-elämä osoittavat olevan silti rikasta sukupuolisuutta. Matelijoissa ja sammakoissa on jo sukupuolisuus melkoisesti vähentynyt. Useissa kaloissa ulkopuolinen katseus tuskin voisi enää sukupuolia lainkaan erottaa. Että nämäkin vielä ovat sukupuolioletoja, uroita ja naaraita, tietänee jokainen.

Niveleläinten alhaisimmilla lajeilla on suvullisuus varsin vähäinen, mutta pääjakson ylemmillä sukuilla: mehiläisillä, ampiaisilla, muurahaisilla on se taas kohonnut korkeammalle kuin kaloilla, sammakkoeläimillä tai matelijoilla. Tämä omituisuus saa selityksensä sen nykyaikaisen kehityso pillisen katselutavan kautta, että luurankoisia ja nivel-eläimiä pidetään eri haaroina kehitysrungossa, joten siis kylläkin on ymmärrettävää että alemman haaran latvahuippu saattaa kohota ylempänä olevan haaran tyveä korkeammalle.

Ennenkuin jatkamme edemmäksi, täytyy meidän ensin selittää mitä ymmärretään yksi- ja kaksineuvoisuudella. Usea kai luulee olevansa siitä ihan selvillä. Minä kuitenkin pahoin pelkään että yleinen tieto on tästäkin

yksipuolinen. Tavallinen käsityshän on se, että kaksineuvoisia ovat oliot, joilla on samalla yksilöllä molempia lajia sukuelimiä, ja yksineuvoisia milloin vain on yhtä lajia. Se käsityshän se on juuri vino. Siinä nähdään taas vain ne sukuelimet eikä muuta. Mutta sukupuolisuushan ei rajoitu vain niihin ja löytyyhän elollisia olentoja — kaikki alimmat eläimet ja kasvit — joilla ei ole lainkaan sukuelimiä, ja ovat silti sukupuolilolentoja. Me sanomme siis, että yksineuvoisuus on molempien suvullisuuslajien esiintyminen yhdessä ja samassa yksilössä, yksineuvoisuus yhden suvullisuuslajin yksilössä ilmenemisessä. Kaksineuvoisissa useinkaan sukupuolisuutta tuskin kyllä on sukuelimien ulkopuolella, mutta tämä ei tee tarpeettomaksi sitä oikaisua, jonka kaksi- ja yksineuvoisuudesta annoimme. Ehkä voisi sukupuolisuus sanaa käyttää merkitsemään sitä tapausta kun suvullisuus on erottunut eri sukupuoliin, se on yksineuvoisuutta, i. yksineuvoista suvullisuutta.

Nyt esiintyy suvullisuus viidessä ylimmässä pääjakossossa: luurankoisissa, vaippaeläimissä, niveleläimissä, lonkerojalkaisissa ja nilviäisissä yksineuvoisuutena, sukupuolisuutena, siis eri sukupuolissa. Näistä alempana olevissa eläimissä vallitsee kaksineuvoinen suvullisuus madoissa, poikkeuksia löytyy, — alemmissa takasin sukupuolisuus, yksineuvoisuus, s. o. yksilöt ovat joko uroita tai naaraita. Tosin kaikkein alimmilla eläinkunnan asteilla puuttuu kaikkia elimiä, alkueläimet kun ovat vain yksisoluisia olentoja, ja silloin tietysti ovat vailla sukuelimiäkin. Mutta suvullisuushan ei sukuelimiin ainoastaan rajoitukaan, kuten jo olemme huomauttaneet. Alkueläimissä ovat oliot

sukupuolia, koska niiden on nähty suvunjatkamistarkoituksessa yhtyvän, sulautuen toistensa kanssa yhdeksi olennoiksi. Että tämä ilmiö on suvullisuusilmiötä, selviää kun huomaa että se on verrattava hedelmöittymisl. sikiämistapahtumaan korkeammilla eläimillä. Siinähan myöskin kaksi solua, munasolu ja siitossolu, sekoittuen yhtyvät, vaikka tuloksena onkin kaksi solua.

Omituista on vielä että muutamilla eläimillä löytyy sekä suvullisia että suvuttomia polvia: eläin elää suvuttomana, lisääntyy suvuttomasti, jakautumalla tai silmikoitumalla, ja näin muodostunut eläin on sitten suvullinen.

Mutta suvullisuus ei rajoitu vain eläin-elämään, kuten kylläkin on tietämättömäin luulo. Kasvikunta on aivan yhtä läpeensä suvullisia ilmiötä täynnä. Pääasiallisesti kaksineuvoisuutta, vaikka sukupuoliakin löytyy. Muutamit lehdet ovat näet suvullisesti erilaistuneet uroksellisiksi ja naaraksellisiksi. Nämä lehdet, hede- ja emilehdet, ovat juuri sukupuolisuuden kantajia kasveissa. Tosin muitakin lehtiä (terä-, verho-, suojuslehdet) ja varren osiakin (perä, pohjus, lapakko) muuttuu suvullisuuden vaikutuksesta toiseksi kuin mitä ilman sitä olisivat, mutta kun ne eivät sisällä uros- eikä naaraspuolisia ominaisuuksia, niin ei niitä voi väittää suvullisiksi, niinkuin kasvitieteen oppikirjat yleensä kylläkin väärin sanovat. Ne ovat vain suvullisuuden vaikutuksia, siis seurauksia, vaan ei suvullisuutta. Useat puumme, kuten eri pajulajit, haapalajit, koivut, lepät, tammet y. m. ovat eri sukupuolia. Niissä näkyy sukupuolisuutta muissakin kuin varsinaisissa siitoslehdissä, mutta ei lähimain-

kaan koko kasvissa. Aivan alimmat kasvitkin, semmoiset kuin alimmat levälajitkin, ovat vielä suvullisia. Merkitäköön vielä, että sukupuolisuuden päätarkoitukselle, ristisiitokselle, josta tulemme kohta lähemmin puhumaan, pannaan kasvikunnassa varsin erinomaista huolta.

Olemme nyt siis nähneet kuinka suvullisuus punasena lankana käy läpi koko kasvi- ja eläinmaailman, ihminen siihen luettuna, muodostaen ja määräten elämää hämmästyttävästi. Huomaamme myöskin että yleisen kehityksen kohotessa sukupuolisuuskin tulee runsaammaksi ja valtavammaksi. Kuta korkeampi kehitys, sitä suurempi sukupuolisuuskin. Ei siis sukupuoli- suus saata olla jotain vähäpätöisempää tai alhaisempaa puolta meissä, kuten kuulee hourailtavan.

III.

Perinnöllisyys.

Kun perinnöllisyys, sukupuolielämää tarkastaessa, tulee myös puheeksi, niin muutama sana sen käsittämiseksi.

Jokainen on huomannut, kuinka ihmisten samoin kuin eläinten ja kasvienkin jälkeläiset ovat hämmästyttävästi vanhempiensa kaltaisia, jotka tietenkin ovat taas vuorostaan kuin jäljennöksiä heidän vanhemmistaan j. n. e. aina kuinka pitkälle taakse päin tahansa uusiin ja taas uusiin vanhempiin takaantuen. Kukin vanhempi, olkoon ihminen, eläin tai kasvi, jättää siis jälkeläisilleen määrätyn paljouden ominaisuuksiaan, joten näiden laatu ja elämä tulevat enimmin riippuviksi tästä perinnöstä. Tätä ominaisuuksien siirtymistä edellisiltä polvilta seuraaville kutsutaan perinnöllisyydeksi, hereditetiksi.

Paitsi näitä näin tavoin saatuja, enemmän tai vähemmän muovaituja *perinnöllisiä* ominaisuuksia, on kaikilla yksilöillä vielä lisäksi oman elämänsä aikana hankittuja n. s. *saavutettuja* ominaisuuksia, jotka nekin osiksi taas menevät perintönä jälkeläisille. Perinnölliset ominaisuudet saattavat siis olla peräisin varsin eri kau-

kaisilta vanhemmilta. Näiden eri esivanhempien osuudet yhteiseen perintöön ovat tietenkin eri suuret.

Uudenaikaisen luonnontieteellisen käsityksen mukaan muodostavat kaikki elolliset olennot, nekin niihin kuuluen, jotka jo ovat sukupuuttoon kuolleet, yhden kokonaisuuden, jossa sukulaisuuden (polveutumisen) siiteillä kaikki yksilöt ovat toisiinsa yhdistetyt.

Sitenpä niinkin erilaiset lajit kuin kataja-kasvi ja ihminen ovat sukulaisuussuhteissa toisiinsa. Ei kyllä kumpikaan näistä ole suoraan ylenevässä tai alenevassa järjestyksessä sukulaisia, mutta kummallakin on aikoinaan ollut yhteisiä esi-isiä. Ollaan siis tavallaan katajan kanssa kuin serkuksia.

Perinnöllisiä vaikutuksia emme tietenkään saa näiltä etäisiltä sukulaisiltamme: me perimme vain suoranaisia edeltäjiämme, niitä joista suoraan polveennumme. Mutta tämäkin periminen ulottuu miljooniin polviin ensiksikin. Me perimme kaikki ihmismäiset esivanhempamme, sitten niiden apinankaltaiset esivanhemmat, sitten taas niiden ehkä kenkurumaiset esi-isät, sitten taas heidän nähtävästi nokkaeläimiä muistuttavat edeltäjänsä ja niin edelleen matelija- ja kalaesi-isiimme, matomaisiin, ontelo- ja alkueläimiin kerran kuuluneet esivanhempamme. Vleensä on meillä jäännöksiä, siis perintöjä, kaikilta näiltä peruskehitysasteilta vieläkin verrattain helposti löydettävissä.

Mutta toiseksi on vielä huomioon otettava perintömme laajuutta tutkittaessa että sen haarat eivät ainoastaan ole kauas ulottuvia, vaan vielä saenng laajaltikin. Olemmehan jälkeläinen aina kahdelle yksilölle: isälle

ja äidille, perimme siis kumpaakin. Ja he ovat taas kumpikin samoin kahden henkilön tuotteita, siis päerijöitäkin. Ja kun tällä tavalla jokainen saa peruja aina kahdelta uudelta yksilöltä, niin näemme miten äärettömän monilta tahoilta meidän alkujuuremme juoksevat. Satumaisen monihaaraiset ja kauas hämäriin menneisyysiin ulottuvat ovat juuret meidän ihmisten sukupuussa! Aniharva tästä on vielä tietoinen.

Minkälainen kukin ihminen on, se riippuu kaikkein enimmin juuri perinnöllisyydestä. Että me nyt tutkimme sukupuutamme, emmekä seiso pilttuussa kauroja edessä, sen on vaikuttanut se pikkuinen seikka että äitimme ei sattunut olemaan yksikavioinen. On siis tässäkin asia peräti suuremmoinen, johon ei ainakaan tähän asti ole juuri nimeksikään suuren yleisön huomiota kiinnitetty.

Tulevaisia tutkimuksia varten olisi erittäin hyvä, jos ihmiset nyt jo alkaisivat tarkastella itseään ja merkitä muistiin vaarinottojaan siitä mitä ovat perineet isiltään mitä äidiltään ruumiillisia ja henkisiä ominaisuuksia.

Ehkenpä vielä pääsemme niin etäälle että voimme paljonkin tehdä jälkipolvien hyväksi tätä perinnöllistä tietäkin, sitten kun tutkimus on saanut selville perinnöllisyyden lait.

IV.

Sukupuolisuuden tarkoitus ja merkitys.

Se luulo on hyvin yleinen että sukupuoliuus on olemassa lisääntymistä varten. Ja totta kyllä on, että lisääntyminen yleensä on sidottu sukupuoliuuteen, vaikka löytyykin melkoinen määrä suvutontakin lisääntymistä. Vaan sittenkin on sukupuoliuudella oma tarkoituksensa.

Sukupuolisuuden tehtävänä on mahdollisimman parhaan perinnön haaliminen uudelle polvelle. Se palvelee siis perinnöllisyyttä.

Että näin on, selvenee kun ajattelee, että jos jälkeläisellä olisi vain yksi vanhempi, niin perintökin supistuisi vain siihen mitä häneltä saa, joka taas vuorostaan olisi vain hänen esi-isänsä perintö j. n. e., se on aina vain perimistä yhdessä ja samassa linjassa. Perinnön täytyisi siis muodostua kovin yksipuoliseksi.

Mutta toista on sukupuoliisuuden tähän avuksi tullessa. Silloin perinnön juuret haarautuvat joka vanhemman kanssa kahteen lähteeseen, joista kumpikin on taas kahdesta uudesta lähteestä muodostunut ja niin edelleen. kuten edellisessä luvussa vast'ikään lähemmin osoitimme. Näin tuo tämä haaroittumisjärjestelmä yksi-

lölle perinnöllistä rikkautta eri kokemuksia ja eri perinnöllisyyksiä omanneilta, erilaisissa olosuhteissa ja eri tavalla eläneiltä esivanhemmilta.

Sukupuolisuuden avulla kukin yksilö elää ikäänkuin useamman yksilön elämää. Tietysti ei se käy päinsä juuri samana yksilönä, mutta edellisten polvien avulla: isänsä ja äitinsä kautta.

On kouraantuntuvan selvää, että tämmöisestä järjestelmästä on lajille etua sen säilymispyrkimyksissä: yksilön tarpeittensa hankinta- ja oloihinsa mukautumiskyky samoin kuin vahingollisten vaikutteiden kestämissä suurenee.

Tämä polveutumisen risteily eri linjoilta paitsi että rikastuttaa perintöä sitoo vielä verrattain vähässä ajassa, muutamassa sadassa vuodessa, suuren joukon lajiyksilöjä satasolmuiseksi sukulaiverkoksi. Polveutumisen kulkiessa vain yhteen linjaan s. o. emosta tyttärelle, siis ilman sukupuolijärjestelmää, olisi meillä vain erikseen juoksevia lajisukuja ilman keskenäistä sukulaisuutta, muuta kuin kaukaisten polveutumisien perusteella. Tämä hajanaisuus ei taas voisi olla yhtä suuri turva itsensä säilymiselle.

Että näin onkin, on huomattu niissä tapauksissa, joissa jälkeläiset eivät synny eri sukujen risteilystä. Jos pitempään aikaan ei tule sukuun vierasta verta, kuten sanotaan, niin on nähty, että jälkeläiset tulevat heikompiä.

On muuten vielä mainittava, että luonto on ryhtynyt varsin moniin keinoihin estääkseen suoraan polveutuvien keskenkin siitoksen tapahtumasta.

Paitsi nyt osoittamaamme hyötyä sukupuolisuudesta, on sillä lisäksi se tavattoman tärkeä merkitys, että se vaikuttaa rodun jalostamiseen *sukupuolivalinnan* kautta. Siittävät yksilöt harjoittavat näet valintaa toispuoleisensa suhteen, eivät huoli ensimmäisestä vastaan tulevasta. Tällöin pyrkivät ne siitostoverikseen hakemaan mahdollisimman parhaan, joten siis perintökin jälkeläiselle tulee parempi.

Kuuluisa luonnontutkija Darwin on laajasti osoittanut, mikä tavattoman suuri merkitys tällä sukuvalinnalla on täytynyt olla ja yhä edelleenkin on rodun jalostamisessa ja yleensä lajien synnyssä.

Luonnon kannalta katsottuna pitäisi siitoksen, ihmissiitoksenkin, tarkoittaa ei ainoastaan suvun säilytystä eikä lisääntymistä, vaan myöskin ja ennen kaikkea rodun jalostamista. Siitoksen alkuperäisenä tarkoituksena on kyllä pidettävä yksinkertaisesti vain suvun säilytystä, että suku ei päässyt sammumaan. Siihen tuli sitten toinen tarkoitus lisäksi, lajin enentäminen: että sen lajin yksilöitä tulisi enemmän kuin sitä ennen, ja vasta kolmannessa sijassa oli huolehtia rodun jälkeläisessä parnemista. Ei edes ihmisissäkään tapahdu vielä siitos rodun tietoisesti jalostamista myöskin silmällä pitäen.

Että sukupuolisuus palvelee myöskin sukuvalintaa jopa vasta tekee sen mahdolliseksi on kai sanomattakin selvää.

Sukupuolisuuden pohjalle muodostuu se voima, joka enemmän kuin mikään muu saa elollisen olennon hakemaan toista elollista olentoa, sukupuolivetovoima, josta aikoinaan oli kehittyvä se ihmeellinen voima, joka

käy rakkauden nimellä. Sukupuolisuutta saamme kiittää miehen ja naisen liittymisestä siksi liitoksi, josta tuli yhteiskunnan pohja. Yhteiskunnan kehitys tapahtuu perhekehityksenkin pohjalla. Yhteiskuntien muodostamisessa on siis sukupuolisuudella ollut varsin huomattava sija.

Sukupuolisuus on opettanut ihmisille hymyilemisen taidon: se on saanut ihmisen, eikä vaan ihmisen, vaan alempiakin olentoja, eläimiä, ponnistamaan itsensä miellyttäväksi tekemiseksi ja luonut hänelle sen hiukkasen luonteeseen armautta, mikä sitä jo ihmisissä on ainakin silloin tällöin tavattavana. Hyväntahtoisuus, avuliaisuus, myötätunto, ystävällisyys, rakkaus ovat sukupuolisuuden kauneita kukkasia. Sukupuolisuus on varmaankin enemmän kuin mikään muu hionut ihmisestä pois luonteen särmikkyyttä, tehnyt hänestä seuraihmissen ja kasvattanut hänessä sosiaalisia s. o. toisiin kohdistuvia tunteita.

Sukupuolisuus on myöskin luonut kauneutta ehkä enemmän kuin mikään muu syy. Kasvikunnan kauneimpina muodostuksina on varmaankin pidettävä kukkia. Mutta nämähän ovat kasvien sukuelimiä tai muuten sukupuolituotteita. Sukupuolisuus on siis esiin loihittanut kaiken sen väri- ja muotokomeuden, jota kukissa saamme ihailta. Suurimmaksi osaksi sukupuolisuutta saamme vielä kiittää siitä musiikistakin, joka kevätkesäaamuina lehdossa hivelee korviamme. Lintujen liverykset ovat näet nekin sukupuolisuudesta tuloksia, kuten lintu-urosten väriloistosat höyhenpuvut. Ensimmäisinä luonnossa kauneusihailuamme herättävät puolet ovat selvästi siis sukupuolisuuden aikaansaamia.

Tämä luonnossa löytyvä sukupuolisuuden synnyttämä kauneus oli taas voimakkaana välineenä ihmistä kauniin maailmaan kasvattaessa. Katsellessaan kukkien siroja muotoja ja ihania värejä, ja kuunnellessaan lintujen sulo-sointuja, muodostui hänelle näet mieleen kauneuskuvia, joihin alkoi liittyä miellyttävyyden tunteita. Täten siis sukupuolisuus välillisesti vei ihmisiä kauneuden maailmoihin.

Voimakkaasti muodosti sukupuolisuus ihmisen ruumista ja elämää kauniiksi. Ensinnäkin sukuvalinnan kautta siten että siitostoveriksi, ainakin mies koetti katsoa ja voittaa kauneinta naarasta. Näin muodostuikin „kauniimpi sukupuoli“ ja kun vähitellen nainenkin alkoi uroossaan vaatia kauneuttakin eikä vain voimaa ja urheutta, joita hän ensinnä tarvitsi poikastensa turvaksi, niin näemme, mikä voimakas tekijä sukuvalinnasta tuli ruumiin kaunistumiseksi.

Vielä tänäpäivänä näkee satoja todistuksia ihmisten elämästä siitä että sukupuolisuus paanee ihmiset pyrkimään kauneuteen. Olettehan kai merkillepannut miten nuoret naiset ja johonkin määrään myös miehet, pitävät erinomaista huolta pukeutumisestaan. Vaikuttavin syy tähän itsensä kaunisteluun ei suinkaan ole henkilöiden suuri kauneuden kaipuu, vaan kauneutta halutaan mielistelytarkoituksessa s. o. sukupuolisyistä.

Muistan niin elävästi, kuinka eräs käsityöläinen, joka koko myöhemmän ikänsä oli heittäytynyt huolimattomuuteen ulkoasustaan, leskeksi jouduttuaan taaskin alkoi hienostua aivan kerrassa muodin mukaiseksi. Tätä kauneusharrastusta riitti sitten siksi kun taas onnistui

uuden Ulla Marin saamaan, sen jälkeen vajosi hän taas samaan entiseen välinpitämättömyyteensä itsestään. Selvästi sukupuoliset syyt olivat tässä tapauksessa ajamassa kaunista tavoittelemaan. Kaukana siitä että henkilöt tietoisesti useinkaan koristelisivat itseään toista sukupuolta puoleensa vetääkseen; se käy vain aivan vaistomaisesti.

Huomattakoon tässä myös kuinka taiteen eri alat ovat täynnä sukupuolisuuden vaikutuksia. Onhan runoudessa lemmen laulut vieläkin etualalla. Miltä maistuisi kaunokirjallisuus ja näytelmät ilman rakkauden kuvauksia? Ja maalaus samoin kuin veistotaidekin on vahvasti sukupuolisuutta sisältävä. Varmaa siis on, että sukupuolisuus on voimakkaasti, ehkäpä enemmän kuin mikään muu, ottanut osaa kauniin syntymiseen.

Tämä onkin ymmärrettävissä, kun muistaa, että sukupuoliseikat ovat aiheina tuhansille tunteillemme. Ihan varmaan on taas tunne-elämämme rikkaudelleen niin kuin syvyydelleenkin suuressa määrin tulos sukupuoli-elämästä.

Ihmisten siveyteen, ihmisten pyrkimykseen elää ohjeen mukaisesti, on sukupuolisuus myöskin vaikuttanut tavattomasti. Se saattoi näet ihmiset pyrkimään miehen mittaisiksi elämässään voidakseen sillä tavalla saavuttaa toisen sukupuolen ihailun. Se myöskin teki miehestä urhon ja sankarin naista varten. Täten sukupuolisuus valinnan kautta kasvatti ihmisen tahdon voimaa ja määräsi sille sisältöä.

Ihmisen älylliseenkin kehitykseen ulottui sukupuolisuuden vaikutus. Viisaus ja älyn terävyys voi sek

herättää toisen sukupuolen ihailua, ja siis niidenkin avulla saattoi voittaa toisen sukupuolen suosion. Sukuvalinta piti siis siitä huolta että hyvin hölmöt joutuivat aina jonkun verran syrjäytettyä siitostyössä. Älykkyudessa kykenevimmat pääsivät siis enemmän jatkamaan sukuaan ja siis siirtämään älyllisyysuhteessa oivallisia ominaisuuksiaan jälkeläisilleen.

Tästä näette nyt kuinka kovin yksipuolista on Marxia matkien selittää kaiken inhimillisen kehityksen aiheutuvan muka yksin taloudellisista syistä, s. o., kuten lähemmin sanovat, taloudellisten tarpeiden hankintatavasta, tuotannon muodoista.

Melkoinen vaikutus on sukupuolisuudella täytynyt myöskin olla taidokkuuden kehittymiseen. Taitava seppä sai varmaankin etevämmyydellään enemmän kunnin sukupuolen suosiota kuin tietämätön mies, jolla oli peukalo keskellä kämmentä, kuten puheentapa kuului. Tähän valintaan pakotti vielä sekin, että taitavasta miehestä oli naiselle itselleen ja hänen lapsilleen suurempi turva, kuin saamattomasta nahjuksesta. Täten siis sukuvalinta perinnöllisyyden tietä lähetti kätevyysperintöjä jälkeläisille ja siten juuri vaikutti taidokkuuden kehittymiseen.

Ruumiilliseen voimaan, kokoon ja rivakkuuteen vaikutti sukupuolisuus samoin sukuvalinnan kautta edullisesti. Heikot, kääpiöt ja kömpelöt joutuivat naaraksista kilpailtaessa takapajulle, siispä siirtyi vähemmän semmoisia ominaisuuksiakin edelleen. Nämä ominaisuudet kun olivat erittäin tärkeitä alkuaikoina, naisen ja lasten turvan tähden, niin olivat ne painavia puolia sulhas-

pojassa. Vielä tähänkin aikaan tapaa naisia, joille miehen suuri koko, pituus, on lähes valinnan ratkaisija.

Vielä on sukupuoliisuus ollut vaikuttamassa karvapeitteen luomiseen, paljasihoisuuteen ilmisellä, äänen kehitykseen sen muodostumisessa musikaaliseksi ja artikuleeratuksi ääneksi s. o. kieleksi y. m.

Oikeastaan löytää sukupuoliisuuden vaikutuksista jälkiä enemmän tai vähemmän lähes jokaisessa inhimillisen elämän ilmauksessa ja paljon elollisessa luonnossa yleensä. Että elollinen maailma olisi aivan toisella ilman sukupuoliisuutta ei ole epäilemistäkään sille, joka tuntee sukupuoliisuuden suuremmoisuu den ja yleisyyden elollisissa kunnissa.

Mutta sukupuoliisuus ei ole ihmisiä vienyt vain eteenpäin tiedon, taidon, tunteen, kauneuden ja tarmokkuuden tiellä, ei ainoastaan luonut onnea ja päivän paistetta hänen poluilleen, vaan on se myöskin tuonut mukanaan suuret määrät turmiota, onnettomuutta ja kurjuutta.

Ensiksikin jo taudit! Tippuri, kuppa ja pehmeähaava, nämä tarttuvat veneeriset taudit, ovat minun arvioimisieni mukaan olleet koettelemassa joka kolmatta miestä meillä Suomessa. Amerikan Yhdysvaltain kaupungeissa on prof. Noegerrathin tutkimusten mukaan 88 % miehistä sairastanut tippuria yksin! T:ri Svenssonin mukaan saa enemmän kuin puolet Ruotsin ylioppilaista veneerisiä tauteja ja meillä lienee sama suhde. Ja tietysti ei veneerisiä tauteja yksin miehet sairasta; naisia löytyy myöskin tuhansia, vaikka kohta ei yhtä paljon likimainkaan.

Voitte kuvitella minkä määrän kärsimyksiä, harmia, rahamenoja, työkyvyttömyyttä, rampuutta useassa muodossa, jopa suoraan tai välillisesti ennen aikaista kuole-
naakin sukupuoli sukus pelkkien näiden tarttuvien sukupuolitautilien kautta tuottaa.

Mutta löytyy vielä koko joukko muitakin tauteja, jotka seuraavat sukupuoli suutta, esim. monet naisten taudit. Näiden lukuun on kai otettava nekin kauheat ruumiilliset kärsimykset, joita synnyttäessä tähän aikaan vielä melkein poikkeuksetta jokainen äidiksi tuleva saa kauhulla kokea.

Näitä ruumiillisia kärsimyksiä ainakin ankaruudessa lähinnä on sitten kai mainittava ne kärsimykset, joita aviottomat äidit tuntevat. Mikä häpeä semmoisella naisella, kunnia kokonaan mennyttä, miten yhteiskunta häntä boikottaa! Paremmat avioliitot eivät enää ole hänelle mahdollisia, taloudellinen puute vielä uhkaa, ystävät jättävät, elämä mennyttä. Ken on kuullut näiden onnettomain valitukset, se ymmärtää ettei ole leikki kysymyksessä. Että näiden äitien kohtalo on kova, sitä kammottavasti todistaa lapsimurhat, joita tässä maassa tapahtuu vuosittain viiden — kuudenkymmenen paikkeille. Näin mahdottomiin tekoihin ajaa naisen aviottoman äidin asema! Täytyy sen silloin olla jo kovaa! Eikä näitä yksinäisiä äitejä ole vain Suomessa.

Oikeastaan tuottavat lapset kaikillekin vanhemmille pelkkiä suruja. Taloudellista rasi tusta aivan sortumiseen asti ja yleensä paljon enemmän huolta ja murhetta kuin onnea ja iloa. Kts. kirjaani Lapsikysymys ja Ehkäisyoppi.

Mustasukkaisuus, onneton rakkaus on tuottanut ja tietysti yhä edelleenkin tuottaa kärsimyksiä, onnettomuutta ja jopa rikoksiakin tuhansille.

Avioelämä on ani harvalle se mitä se voisi olla: innostuttaja elää elämänarvoinen elämä. Hyvin useille on se kärsimystä ja kurjuutta aivan sanomattomaan määrään. Kts. tekijän kirjaa Avioelämän uudistus!

Yhdyntäelämästämme on lähes jokaiselle miehelle ja sängen usealle naisellekin sisäistä ristiriitaisuutta, oman tunnon rauhattomuutta. Meihin pöntätyn siveysopin mukaan on ulkopuolella avioliittoa tapahtuva yhtymys suuri haureuden synti, ja nyt kuitenkin melkein jokainen mies, joka ei kuulu niihin miekkosiin, joilla ei ole yhdyntäkaipuita, ei ole jaksanut voittaa kiusausta yhdynnälliseen hellintään jo ennen avioliittoon pääsemistä. Omatunto likaisena, mieli masennuksissa, uskallus omaan voimaan menneenä seisotaan vaivaisena karvaisena. Mutta tämä tappio yhdessä taistelussa pahaa vastaan, heikontaa siveellistä voimaamme muissakin asioissa, se on, vie meitä alaspäin, samalla kuin se tekee elämäme onnettomaksi, itsemme tyytymättömiksi itseemme. Kts. tekijän kirjaa Yhdyntäkysymyksiä!

Näihin tulee sitten onnettomina sukupuolirikokset, lasten tärvelyt, mielivikaisten viekoittelut, sukupuoliväkivaltaisuudet, petokset, narrailut.

Kovin harvalle on yhdynnästä tosi hienoa iloa ja mielen ylenemistä.

Kun nyt edellä olevia viittailuja pitää mielessään, niin jo täytyy kai myöntää sukupuolisuuden ansaitsevan huomiota ihan eri verran kuin mitä suuri tietämä-

tön lauma, viranomaiset, sanomalehtimiehet, papit ja opettajat niihin luettuina, luulevat. Meillä riittää yliopisto-opettajia kaiken mailman aineihin, mutta näin tärkeä elämän puoli ei vielä ja kuka ties kuinka pitkään aikoihin ole tutkimuksellisesti edustettu. Suuri yleisö joko puhkuu vihasta tai nauraa virnistelee sukupuoliasiajn käsittelylle. Kenraalikuvernöörit, senaattorit, prokuraattorit, kuvernöörit panevat maan poliisiarmeijat sapeli kädessä estämään sukupuoliasioista puhumiset!!! Merkittäköön että tämä kaikki saattoi tapahtua vielä Suomessa armon vuonna 1910.

Sukupuoliasiaien hävettävyys.

Mistä sitten johtuu, että sukupuolielämän alalla valitsee tavaton Egyptin pimeys verrattuna siihen valoon, joka jo muissa vähemmänkin tärkeissä asioissa ihmisillä, ainakin tietävimmillä, on? Mikä saattaa ihmiset näistä asioista puhuttaessa vihan vimmaan tai virnistelyyn? Kuinka voi olla mahdollista että sivistysmaan hallitus vielä tällä valistuskaudella ryhtyy virallisilla toimenpiteillään estämään sukupuolitiedon leviämistä ja sukupuoliasiaien, siis asiain, jotka eivät millään tavalla ole edes valtiollista laatua, julkista käsittelyä vielä maassa, jossa perustuslain voimalla on määrätty, että kellekään Suomen kansalaiselle elköön estettä ennakolta pantako ajatustensa julkituomiseen?

Kuinka saattaa olla mahdollista, että valistunut sanomalehdistö ei nouse tämmöistä hallituksen toimenpidettä vastaan, vaan vielä kehottaakin sitä siihen? Puolueko syistä? Ei ainakaan paljon, sillä olen joka puolueelle kai yhtä kelvoton. Senkö takia, että olisin esiintuonut kovin mullistavia uusia ajatuksia? Historia näet tietää, että uusi ajatus on yleensä aina nostattanut vanhan käsityksen omaajat sotajalalle uutta vastaan. Mutta yksin

sekään selitys ei ole riittävä siihen ahdisteluun jopa suoranaiseen vainoon katsoen, jonka alaiseksi olen kyllä joutunut.

Suurin syy on se että suokupuoliasiat yhä edelleen katsotaan hävettäväksi ja semmoisina joko pyhiksi tai liian pahoiksi, että niitä kosketeltaisiin.

Että sukupuolielimet ja sukupuolielämä, suppeamassa merkityksessä, ovat todellakin tällaisia hävettäviä pyhiä tai pahoja asioita, on niin yleensä tunnettua, että todistelu sille väitteelle on melkein tarpeetonta. Muutamia todistuksia en malta silti olla esittämättä, kun ne tapaukset laadultaan muistuttavat keskiajan noitauskon aikoja.

Yleinen kielen käyttö, lääkärin avustuksella, julistaa ilman muuta naiselliset yhdyntäelimet „hävyksi“, siis jo itsessään häpeäksi! Niiden muille näkyminen tai muilta näkeminen on kauheimpia asioita, mitä ajatella saattaa.

Aivan äskettäin sakotettiin Helsingin raastuvanoikeudessa miestä yhdyntäelimensä jossakin kadulla näyttelemisestä, „liiasta komeilemisestä“, kuten Työmieslehden kertoja tapausta pilaili. Siis sen näyttäminen on jo rikos! Rikoslaita en kyllä kuitenkaan ole löytänyt sitä pykälää, jossa tämä rikokseksi selitetään. Teko kai katsotaan sen kautta rikokselliseksi kun siinä „loukataan yleistä säädyllisyyden tunnetta“.

Vuonna 1889 kumotussa rikoslaissa käytettiin vielä sukupuolista yhtymistä merkitsemään sanaa „saastaisuus“ ja puhuttiin „saastaisuudesta, joka luontoa vastaan on“, sekä saastaisuudesta eläinten kanssa“. Ja puhutaanhan

vieläkin ihan yleisesti „itsesaastutuksesta“, kun pitäisi puhua itsetekoisestä sukupuolityydytyksestä, lapsea saastuttamisesta tai „raiskaamisesta“, kun pitäisi puhua lapsen tarvelemisestä, „puhtaasta“ naisesta, kun tarkoitetaan että hän ei ole lahjoittanut kellekään yhdynnällistä hellyyttään. Siitä, joka ylenmäärin antautuu sukupuolinnautintoihin, sanotaan että hän „irstailee“. Sanoissa „haureus“ ja „huoruus“ on uskonnollista väritystä myös.

Ihmisen syntymistä katsellaan samoin hävettäväksi, „saastaiseksi“ ja „synnilliseksi“ tapahtumaksi. Niinpä „vaivaisessa syntisessä“ rukoilija vaikeroi itseään vaivaiseksi senkin perusteella että on „synnissä siinnyt ja syntynyt“. Synnyttänyt nainen on saastainen niin kauan kuin hän ei ole puhtaaksi loihdittu, „kirkoteltu“.

Niin häpeällisenä pidetään vielä ihmisen tähän maailmaan tuloa, ettei edes omalle lapselleen kehtaa äitinsä rehellisesti sanoa että lapsi valmistui hänen ruumiissaan, vaan täytyy keksiä juttuja saunan karsinasta ja haiharasta. Äidiksi tulemistila on tietysti myöskin sangen hävettävä! Niin etäällä sitä vielä ollaan taikauskoisuudessa meidän sivistyneellä aikakaudellamme!

Seurassa ei voi puhua siististikään yhdyntä- eikä syntymätapauksista saattamatta ainakin sen naispuolisia jäseniä punastumaan tai hämille ja katselemaan ympäri seiniä. Minulle sanottiin, kun pitkissä, kolmisen tuntia kestävässä luennoissani laskin jonkun leikkillisen sanan joukkoon pitämään pirteyttä yllä, että „niin pyhiä ja vakavia asioita“ käsittelen kevytmielisesti.

Katolinen kirkko pitää yksin avioliittoakin niin pyhänä että se on julistanut sen *sakramentiksi*.

Tämä kaikki on taas tehnyt sen mahdolliseksi, että alhaismieliset ovat tehneet yhdyntäelinistä ja yhdyntäasioista rypemisrapakon. Renkiretkutukset, mukavuuslaitosten seinäpiirrustukset ja kirjoitukset, herrain porsaskuvat ja porsaspuheet ovat kaikki todistuksia tästä.

Mistä nyt aiheutuu tämä niin luonnollisten asiain, kuin sukupuoliasiat nyt tietysti itsessään ovat, häpeällisinä pitäminen? Ovatko ne kaikilla kansoilla ja kaikina aikoina semmoisia hävettäviä olleet?

Ei ole sukupuolielämä toki aina tuntunut ilkeältä muiden sitä huomattaessa. Löytyy näet vieläkin paljon luonnontilaa lähempänä olevia heimoja, joilla ei näe jälkeäkään sukupuolisesta hävettävyydestä. Niinpä Tahitin austraialaiset alkuasukkaat, Filippiinien malajit y. m. antautuvat sukupuoliyhtymisiin aivan julkisesti. Kamtshatkan andamanikansan naiset synnyttävät julkisesti. Ja kuten tunnettua eivät useimmat luonnon kansat käytä vaatetusta joko ollenkaan tai vain koristukseksi, joilla ei verhota yhdyntäseutuja, koska eivät pidä niitä hävettävinä. Todistus siitä ettei hävyntunne ole mitään syntyperäistä, on sekin, että lapsia täytyy *opettaa* häpeämään.

Sukupuoliosain häpeämisen synnystä esittää Jumalan pyhä sana sen tiedon, että Eedenissä paratiisiyrttitarhassa tuli ensimmäinen ihmispari syömällä kiellettyjä omenia huomaamaan alastomuutensa, sitä häpeämään ja että alkoivat silloin häveliäisyys-syistä verhota itseään.

Tämän tarun mukaan siis vaatetus oli seurauksena hävyntunteesta. Jutulla pidetään nyt kylläkin olevan sen verran perää että päinvastoin vaatetuksen, joka

kehittyi koristeluhalusta, katsotaan olleen syynä hävyn-tunteen muodostumiseen. Uskonnolliset taikaluulot ovat sitten erinomaisesti ylläpitäneet ja vahvistaneet tätä hävettäväisyyttä.

Kun uskonto oli julistanut epäilemättömäksi, että kaikki pahuus ja kurjuus aiheutui tuosta naisen onnettomasta omenan syönnistä, niin ruvettiin naista pitämään pahenuksen tuojana ja silloin taas johduttiin muistelemaan, että Jumala oli kironnut synnytyksen ja siitä taas epäilemään, että olimme synnissä syntyneitä j. n. e. Jesuksen neitsytsikiäminen oli tulos tästä katselutavasta, mutta se taru taas toiselta puolen yhä vahvisti sitä ajatusta, että yhdyntä oli kovasti synnillinen ja siis hävettävä tapahtuma jo itsessään.

Erittäin voimakkaasti vaikutti tietysti yhdyntäelimien häpeällisinä pitämiseen jutut semmoiset kuin sekin, joka on kerrottuna Jumalan pyhässä sanassa 1 Mooseksen kirjan 9 luvun 21–27 värsyissä: Noak oli juopotellut ja makasi humalassa paljaana, niin hänen kaksi poikaansa ottivat vaatteen „ja panivat molempain heidän hartioillensa, ja menivät selittäin ja peittivät isänsä hävyn. Ja heidän kasvonsa olivat käännetty pois, niin etteivät he nähneet isänsä häpyä.“ Kun muistaa että puoli-toistatuhatta vuotta raamatun kirjoitukset kaikkine juttuineen ovat ihmisille käyneet Jumalan pyhästä sanasta, että raamatulliset kirjoitukset olivat enemmän kuin tuhat vuotta ainoana ohjeena kaikelle ajatukselle ja opille, niin ymmärrämme moisten juttujen vaikutukset.

Ja tiedättekö mitä uskavaiset papinrouvat luulevat lähinnä jumalan sanaa pakanaparkain kipeimmin tarvit-

sevan? Vaatteita, vaatteita, hyvät ystävät? Kuumissa Afrikan kulmissa ensinnä vaatteita! No niin, niiltä pakana lapsiparoilta saattaisi näet muuten näkyä kikkelit. Kuinka kauheata!

Näistä sotkuisista perijuurista on siis kotoisin se suuri kammo, kauhu ja virkanyrkkein vimma sukupuoliasioidille. Eivät ole ihmiset vielä tietoisia niistä tekijöistä, jotka heitä harhaan saattelevat.

Kun häveliäisyyden taikauskoisuudesta johtuvat alkujuuret tuntee, niin jo yksin siitä syystä alkaa epäillä sen tarpeellisuutta. Vähitellen auttaa siihen järki käsittämään, että luonnolliset eivät ole häpeällisiä, että niin kauan kuin yhtymistä ja syntymistä hävetään, joita kumminkin saamme kiittää olemaan pääsystämme, alenamme me omaa äitiämme, että niin kauan kuin suku-seutujamme häpeilemme, häpeämme omaa todellista itseämme. Vielä kummempaa on kun uskovaiset uskovat ihmisen jumalan luomaksi, ja siis jumalan luoneen ihmiseen jotakin häpeällistä!

On jo alkanutkin melkoinen alastomuusliike, joka on kerran vielä saava ihmisen ylpeillen näyttelemään tavatonta ruumiillista kauneuttaan ja makeasti nauramaan viranomaisten entisaikaisille s. o. nykyisille touhuille sukupuolielämää selvittävien luentojen estämiseksi. Enemmän valoa vain!

Sukupuolitiiede.

Sukupuolitutkimusta on sukupuoliasiaain hävettävyys melkoisesti haitannut. Niinpä koko tutkimus on melkein vasta alulla. Kuitenkin on jo koko joukko uskaliaita miehiä, jopa jo joitakin naisia uhrannut työtä ja vaivaa sukupuoliasiaain selvittelylle, välittämättä ivailuista ja ahdisteluista vanhoillisten puolelta. Jo saattaa puhua erityisestä sukupuolitieteestäkin.

Sukupuolitiiede, seksuologia, on tiede, jonka tehtävänä on koota, järjestää, ja selittää suvullisuuden ilmauksia. Se jakautuu useisiin alatieteisiin, esim. sukupuoliantomiaan, joka käsittelee kasvin, eläimen ja ihmisen ruumiinrakennuksessa esiintyvää suvullisuutta, sukupuoli-fysiologiaan, joka tutkii elontoiminnoissa ilmenevää sukupuolisuutta, patologiseen seksuologiaan, jonka käsiteltävänä on sukupuolisuuteen yhtyvät sairaalloisuudet, sukupuolihygieniiaan, jonka tutkimusesineenä on sukupuoliterveys, sosiaaliseksiologiaan, tutkii yhteiskunnallisia sukupuoli-ilmauksia, — tämän alatietenä mainittakoon taas gamologia, avioliittohistoria, joka kuvailee sukupuolien yhteiselämää kasvi-, eläin- ja ihmiskunnassa ja sukupuolijuridiikka, jonka käsiteltävänä on sukupuoli-

elämä oikeuden kannalta —, sukupuolietiikkaan, tutkii sukupuolisiveyttä, esteettiseen seksuologiaan, joka tarkastaa kauneuteen liittyvää sukupuolisuuutta, ja sukupuolisielutieteeseen, joka käsittelee sukupuolisuuutta sielullisissa ilmiöissä.

Luonnontieteellis-lääketieteellisiä tutkimuksia tällä alalla ovat pääasiallisesti toimittaneet vain lääkärit. Näiden joukossa mainittakoon nykyaikaisista A. Forel, V. V. Bölsche, O. Weinger, A. Couvreur, G. Vacher de Lapuke.

Yhteiskunnallisista tutkijoista on tunnetuimpia A. Bebel, P. Morgan, Ellen Key, P. Müller, Helena Stöcker, onpa jo joukossa suomalainenkin tutkija R. Westermarck.

Tutkimusten tulosten joukkoihin levittämistä kirjallisuuden avulla ja varovassa muodossa tehdään myöskin jo hyvässä vauhdissa. Useampia kirjoja löytyy jo suomeksikin antamassa alkeellisia tietoja sukupuolielämästäme.

VII.

Sukupuolikysymyksiä.

Sukupuolisuuden merkityksistä puhuttaessa osoitimme kuinka tuhoisan paljon se tuottaa onnettomuutta ja kurjuutta. Tuskin on sitä ihmistä, joka siitä ei olisi saanut kärsiä.

Jos näin kerta on, niin silloin ajattelevassa ihmisessä herää kysymyksiä, eikö näitä sukupuolisuuden aikaansaamia tuhoja jotenkin voitaisi välttää, ja miten. Nämä kysymykset ovat nyt niitä sukupuolikysymyksiä. Oikeastaan kuuluu niihin vielä kysymykset miten sukupuoliuus saataisiin tuottamaan ihmisille mahdollisimman paljon hyvääkin. Sukupuolikysymyksissä siis käsitellään jotakin, jota vielä ei kyllä ole, vaan jota pitäisi olla. Siinä on juuri ero sukupuolitieteen ja sukupuolikysymysten välillä, sillä sukupuolitiede käsittelee vain sitä, joka on tai on ollut, niin sanottuja sukupuolitosiasioita, faktoja.

Vaikka saattaakin henkilö olla sukupuolikysymysten käsittelijä olematta varsinaisesti sukupuolitutkija, on kuitenkin tietysti hänelle suuresta arvosta omata myöskin sukupuolittietojakin.

Sukupuoliasiain eri laadun mukaan on näitä suku-

puolikysymyksiä: 1) yhdyntäkysymyksiä, sukupuoliyhteyksymyksiä vanhalla nimellään, joista usein huomaa väärin käytettävän sanaa sukupuoliyhteyksymys, jopa useille merkitsee se samaa kuin siveellisyyksymys, joka kuitenkin on aivan toinen kysymys; lapsikysymyksiä; ja avioliittokysymyksiä. Katseltuina sukupuolielämää taas toisilta kannoilta, saamme siveys-opin kannalta siveellisyyksymyksiä, oikeus-opin kannalta sukupuoli oikeuskysymyksiä, taloudelliselta kannalta sukupuolitalouskysymyksiä j. n. e. sukupuolitautekysymyksiä, sukupuoliterveyskysymyksiä, sukupuoliesteettisiä kysymyksiä j. n. e.

Kukin näistä kysymyslajeista voi jo itsessään sisältää koko joukon erikoiskysymyksiä, niin kuin esim. lapsikysymys kysymyksiä semmoisia kuin lapsiako vai eikö lapsia, kellä on oikeus laittaa lapsia, kenen tehtävä elättää lapsia, kenen huostaan lapset, kellä on oikeus lapsiin, ehkäisykysymys, raskauden keskeytyskysymys, sikiöntappokysymys j. n. e.

Sukupuolikysymysten harrastusta nimitetään seksuaalimiksi, kuten yhteiskunnallisten kysymysten harrastusta alkujaan kutsuttiin sosialismiksi. Sukupuolikysymysten harrastajaa kutsutaan seksuaalistiksi, vertaa sosialisti.

Sukupuoliäsiaksi sanotaan yhteisesti niitä sukupuolielämän uudistuksia, joita seksuaalistit ajavat. Vertaa naisasia, raittiusasia, työväenasia!

Sukupuoliliikkeellä tarkoitetaan kaikkea sitä touhua, työmäärää, joka kulloinkin suoritetaan sukupuolimuu-
tosten aikaansaamiseksi. Niitäkin löytyy eri lajeja, kuten siveellisyyssiike, avioliittoliike, lapsikysymysliike j. n. e.

Meillä Suomessa ei oikeastaan ole vielä mitään sukupuoliliikettä olemassakaan, niin vähän on täällä vielä työtä tehty sukupuolimuutosten hyväksi

Tämä välinpitämättömyys sukupuoliasiain harrastuksessa tulee siitä että ei käsitetä niiden tärkeyttä elämälle, onnelle ja hyvinvoinnille. Niin pian kuin sen käsittäisi, olisi tavallisen ihmisen mahdotonta istua levollisena kädet ristissä.

Useimmille näiden asiain tärkeys ei taas ole selvillä kun eivät lainkaan käsitä mistä on kysymys, tai kun on kammoa ottaa edes selville mistä on kysymys. Panevat vain vastaan kuin se juvalainen isäntä, joka kuntakokouksesta palattuaan vastasi kuin häneltä kysyttiin, mitä asioita siellä nyt käsiteltiin: „en minä tiennyt mistä kysymys oli, mutta vastaan minä lujasti panin“.

Toiset, sosialidemokraatteja suurimmaksi osaksi, eivät perusta sukupuolikysymyksistä, kun kuten sanovat, semmoiset asiat selvenevät itsestään kunhan vain se suuri taloudellinen muutos saadaan aikaan. Heistä on näet kaikki vain taloudellisten syiden seurauksia.

Tämä tavattoman yksipuolinen asiain katselu, joka näkee vain yhden ainoan syyn kaikille elämän tuhanille ilmauksille on yhtä sitkeä ja mahdoton järkitodisteluille kuin patauskovainen, joka ei mitään muuta usko elämässä tarvittavan kuin „uskon Kristuksen päälle“. Vasta pitkäaikainen kehitys jaksaa näille kummankin sortin ihmisille saada päähän, että on sentään elämässä tehtävä vähän muutakin.

Että sukupuolielämänsäkin taloudelliset olot kyllä vaikuttavat, senhän olemme kyllä myöntäneet jo edelli-

sessä; vaan olemme senkin osoittaneet, ettei suinkaan kaikki, eikä edes suurempi puolikaan, ole sukupuolielämän alalla vain taloudellisia seurauksia. Vaikuttaapa päin vastoin sukupuolielämä taloudellisia tiloja ja muutoksiakin. Hyvän taloudellisen tilan vallitessakin saattaa siten kyllä vain versoa sukupuolionnettomuutta. Samoin saattaa taas paljon sukupuolikurjuutta poistaa tämän nurjan taloudellisen tilankin vallitessa.

Ei ole siis mitään syytä laiminlyödä toisen asian ajamista toisen takia. Sopiipa varsin hyvin ajaa sukupuoliuudistuksia taloudellisten uudistusten kera, ne kyllä auttaisivatkin toinen toisiaan. Tietysti silti vielä on otettava osaa moneen muuhunkin hyvään harrastukseen. Kiihkouskovainen on meille varoittava esimerkki joutumasta maailmassa liian yksipuolisiksi.

Sukupuoliasiat vaativat siis kylläkin omaa itsenäistä käsittelyään, eikä ole mitään järkisyytä niillä, jotka, ties aina mistä syystä, kohauttelevat näille olkapäitään. Tietämättömyyttä se vain on.

Sukupuoliasian tärkeyden määrää tietysti se määrä epäkohtia, kärsimyksiä, onnettomuutta, kurjuutta, jonka sukupuolisuus tuottaa, verrattuna sukupuolielämän säännölliseen normaaliseen menoon, sekä toiselta puolelta se paljous terveyttä, hyvinvointia, iloa, onnea, jalostumista, mikä nurjan sukupuolielämän takia jää saavuttamatta. Selvää on, että näitä molempia puolia on pidettävä silmällä sukupuolikysymysten tärkeyttä arvioitessa. Tavallisesti tehdään kylläkin se virhe että yksipuolisesti katsotaan vain siihen mitä pahaa siitä koituu eikä välitetä siitä, mitä hyvää sen nurjuuden kautta menetetään. Simäilkäämme nyt molempia!

Pahaa, jota suvullisuudesta aiheutuu:

Tauteja kymmeniä tuhansia joka vuosi jo yksin tässä maassa. Erityisen ryhmän näistä muodostavat n. s. veneeriset taudit: tippuri, kuppa ja pehmeähaava, kuten jo on ennemmin mainittu.

Jo yksin näistä veneerisistä taudeista on suunnatonta onnettomuutta: kipua, työkyvyttömyyttä, häpeätä, taloudellisia menoja, aviollisia selkkauksia, likainen omatunto, kieltäytyminen yhdynnällisestä hellinnästä, toiset pelkäävät ja kammovat, harmitettu mieli, pysyväinen kyvyttömyys yhdyntään, siitääntäänkin, lyhempiaikainen tai elinkautinen mahdottomuus avioliittoon, menee silmiä, munasarjoja, kohtuja, neniä, on mielenvikaisuutta, halttautumuksia, sydänvikoja, polvireumatismia, sokeutta, kuuroutta, ajoksia, haavoja, luunpehmenemisiä, rampeutta ja kuolemaa. Tähän tulee vielä että voi tahtomattaan saattaa muillekin samoja onnettomuuksia, läheisimmilleenkin: vaimolleen, jopa omille lapsilleenkin, veljilleen j. n. e. Mitäs jo tästä sanotte?

Ne harvat miekkokset, jotka eivät ole joutuneet veneerisistä taudeista kärsimään, ovat varmaankin ihmeissään ylläolevasta luettelosta, epäilevätpä vielä minun liijoittelevankin. Jos niin olisi nämä taudit tuhoisia, niin enemmähän niistä silloin meluttaisiin, arvelevat.

Eikös mitä. Kun on suureksi häpeäksi nämäkin asiat, niin ymmärrätte kuinka jokainen koettaa salailla ja mahdollisimman vähän huudella taudeistaan muille kuin asianomaisille lääkäreillensä. Ei tarvitse siis silti, ettei niistä pauhata, luulla, että nämä kärsimykset ovat harvinaisia.

Ei konsaan keuhkotauti ole yleisempi kuin nämä veneeriset taudit. Kolmas osa miehistä tässä maassa on, niitä kantanut ruumiissaan, *herrasmiehistä enemmän kuin puolet*. Tuhansia naisiakin on niiden uhreina. Ja kaikki nämä taudit onnettomuuksineen olisivat mahdolliset poistaa ikuisiksi ajoiksi! Eikö kannattaisi siis jo pelkän tämän takia olla jokaisen seksuaalisti?

Veneeriset taudit eivät kuitenkaan vielä ole ainoat sukupuolitaudit; niitä löytyy paljon muitakin. Kohtuviat ja -taudit: kallistumat, laskeumat, supistumattomuudet, repeymät, kasvannaiset, tulehdukset, katarrit, vuodot, hermohäiriöt, ovat yhtä yleisenä naissuvun raskautena kuin veneeriset taudit miehillä. Useimmat näistäkin voitaisiin kokonaan välttää.

Lukuun on otettava nekin häiriöt mielen tasapainossa ja hermoston tyyneydessä, onka tyydyttämätön sukupuolitarve tuottaa niille, joilla ei ole siihen tilaisuutta. Tällä tavoinkin kärsiväin luku on melkoisen suuri naisissa; pidättyviä miehiä on varsin harvoja.

Yhdyntätoverin puute ajaa kaikellaisiin luonnottomuuksiin: itse hankaamalla ja puristelemalla hankkimaan tyydytystä, naisia käyttämään makkaraa, kyntteliä, tappeja, lyijykyniä y. m.; tai sitten turvautumaan eläimiin, lehmiin, hevosiin, vuohiin, koiriin; tai lapsiin, mielenvikaisiin; tai väkivaltaisuuksiin.

Tosin näistä ei tarvitse olla tauteja tai muita ruumiillisia häiriöseurauksia, kuin silloin kun lapsen kanssa sen ruumis tarveltyy. Mutta kun ne kuitenkin jokainen ymmärtää ainakin jälkeinpäin luonnottomuuksiksi, niin painostaa se kylläkin mieltä, ja sieltä kautta voi vaikuttaa ruumiilliseenkin hyvinvointiin.

Raskaus, synnytys, lapsivuode, imettäminen ovat nekin kärsimyksiä, vaivoja, tauteja täynnä, niin paljon, että ani harva on se nainen, joka ei tuntisi niitä.

Kuukautiset saattavat jo olla tuskallisia aivan piinukseen asti. Tai tekee elämän onnettomaksi hedelmättömyys. Puuttuva yhdyntätarve — prof. Malcawin mukaan olisi 15 prosenttia semmoisia naisia — voi olla elämän kiusana. Raskauden aikana sitten on tuhansilla naisilla oksetus kiusaamassa, aivanpa monilta vie hengen; varsinkin monilla ahdistelee silloin munuais-tauti, pöhöttelee jalkoja, repeilee niissä verisuonia, on napakohjuja, hammassärkyä, ruokahalu puuttuu, unettomuus vaivaa, mieltä painostaa, hermostuneisuus tekee ärtyisäksi, elämän sietämättömäksi itselleen ja läheisilleen, onpa mielenvikaisuuttakin seurauksena raskaudesta. Liian useat raskaudet heikontavat naisen terveyttä, vievät ruumiin ja hengen voimia, rumentavat häntä, vanhentavat ennen aikojaan ja vievät ennenaikaiseen hautaankin tuhansia.

Synnytyksessä tulee sitten kärsimysten huippu, saa tuntea ihan helvetin piinoja. Ja muistakaa että jokaisen ihmisen maailmaan tuloon on tämä tuska naiselle ollut.

Paitsi „luonnollisia“ tuskia, tulee siihen lisäksi kärsimyksiä, kun sattuu olemaan sairas kohtu, sairauksia lantioelimissä, liian kaita lantio, puuttuvia synnytysvoimia, ymmärtämättömyys oikeaan itsensä hoitoon, oppineen avustajan puute, taloudellinen puute, liian nuori tai liian vanha synnyttäjä, häiriöitä sikiön puolelta. Kohtu repeää, välilihas repeilee, usea saa ainaisia muistoja, moni kupertuu koko työn alle veren vuotoihin, voi-

mien loppumiseen tai kouristuksiin, sydän ja aivo-
halvauksiin.

Lapsivuode on sekin moniin vaaroihin yhdistetty. Lapsivuodekuume vie lukuisia naisia hautaan. Imettä-
misaikana ruusu rinnoissa tuo sadoille äideille kärsi-
myksiä. Rinnat saattavat olla ruokkimistehtäväänsä kel-
vottomia, kun ei ole ymmärretty niitä hoitaa. Tietä-
mättömyys lapsen hoidossa on tuhansilta äideiltä vie-
nyt heille niin tarpeellisen yölevon ja lasten itkut päi-
vän rauhan. Eikö tässä kaikessa olisi vielä muuttamisen
arvoista?

Ja lapsista sitten on vanhemmille taloudellista rasi-
tusta aivan nääntymykseen asti. Pidä niitä vaatteissa,
hanki niille leipää, koeta siihen kouluttaa niitä vielä!
Sadoille tuhansille jo meillä Suomessa panee kaikki se
niin raskaan taakan että huokaus pääsee kerran jos toi-
senkin. Kun ei jaksakaan vanhempi mitenkään saada edes
hengen ylläpidoksikaan riittämään, kupertuu tavatto-
masti lapsia aivan monin tuhansin vuosittain, ensin
rääkkääntytyään uunaalleen. Ajatelkaa sitä kärsimys-
paljoutta vain! Pieni raukkain, joukossa puhumattomia,
tuskia pitkät päivät, viikot, jopa kuukaudet ja vuodet-
kin! Siinä sitten paljosta valvomisesta riutuvan äidin
kyyneleet ja sydäntuskat! Niitä kaikkia ei ole vielä
koskaan kuvailtu.

Siihen sitten tulee naisen orjuus lapsiensa takia, että
sitten kun on tyttöpäivät heittänyt, on kuin orjaksi olisi
ruvennut. Olla nynnittää päivät päästään yksin lastensa
kanssa! Elä ota osaa mihinkään ihmisten rientoihin!
Mikä tämmöisistä muiden ihmisten ilmoilta sulkemi-

sista sitten on seuraus, sen Te naisista näette. Oli sitten nainen kuinka rikaslahjainen tahansa, niin kyllä semmoisessa elämässä siivet typistyy, lentohalu loppuu! Naisen työpäivällä ei ole alkua ei loppua.

Harvoin lapsi nykyisin on iloksi vanhemmalleen ja siitä selviääkin se muussa elävässä luomakunnassa tuntematon outo ilmiö että ei haluta suurilla surmillaankaan lisääntyä. Vahingossa syntyy ihminen tähän aikaan maailmaan!

Kun lapsi tulee vastenmielisesti, niin minkälainen on silloin sen vanhemmanrakkkaus? Vai eikö sillä ole niin väliäkään? Mitä vaikuttaa lapsen sielun kehitykseen, kun ei edes äidin lempeä tullut osaksi? Onko näihin kysymyksiin paras vastaus lähettää poliisit estämään niistä puhumista, niin kuin kenraalikuvernööri ja senaattorit ovat minulle tehneet?

Lapsia laittaa mielenvikaiset, kaatuvatautiset, kuppa- ja keuhkotautiset, rujot ja rammat, siirtäen sairaalloisia ja kehnoja ominaisuuksia kansan terveeseen vereen ja pilaten tietysti silloin sitä, ollen vanhempi itse vielä kykenemätön täyttämään äidin velvollisuuksia. Liian nuoret, alle 25 vuotiaat, laittavat lapsia. Laitetaan puolitusinoittain, jopa tusinoittainkin, surmaten sillä tavalla vähitellen itseään ja työntäen heikkoja jälkeläisiä maailmaan, joita eivät kykene kasvattamaan kunnollisesti. Luulevat vaimonsa kuolijaaksi nuuduttamalla tekevänsä aivan Jumalalle uhreja. Niin suuri on pimeys näissäkin asioissa! Ja Te kai kannatatte sitä lehteä, joka voimainsa takaa hakkasi kun näitä asioita vedettiin päivän valoon.

Monia tuhansia joka vuosi tulee lisää yksinäisten äitien onnettomaan joukkoon. Te tuskin käsitätte mitä ne poloset eivät saa kärsiä! Ihmisten ylenkatse, iva ja pilkka ja boikottaus jos jossakin muodossa. Ystävät kiertävät, sukulaiset jättävät, mies, joka häntä tähän viekotteli, jonka kieli *silloin* mettä lauloi, työntää hänet *nyt* tylästi ja tunnottomasti luotaan. Pyhä sääty nuhtelee häntä „synnin“ tähden, omatunto kalvaa lisäksi, kun pahimmastakin rikoksesta. Häpee jo itse itseään, ei pidä itse eikä muut enää kunniallisena ihmisenä. Lapsensa on „äpärä“, isätön! Voi kuinka se vihlasee jostain sieltä sydämestä! „Hän huoralapsen tehnyt“! Parempi ennen kuolla! Ja niitä ei ole yksi eikä kaksi, jotka tästä syystä aivan elämänsä keväässä, elonvoiman uhkeimillaan ollessa itse päättävät päivänsä mikä Imatraan, mikä myrkyllä, mikä mitenkin. Tai yks' sama, menevät kaduille, kauppaavat itseään kurjan elämänsä ylläpidoksi, antautuvat tähän mielestään inhottavimpaan ja likaisimpaan elämään, aluksi monesti enemmän uhmasta yhteiskuntaa kohtaan, joka heidät syöksi oikealta polultaan.

Tai surmaavat lapsensa, oman lapsensa! Satoja istuu sen takia paraillaan vankihuoneiden telkien takana. Ja Teistä sukupuoliasiat ovat niin joutavia asioita!

Te kai tiedätte, kuinka „kauhean epäsiiveellinen teko“ ja „suuri synti“ sukupuoliyhtymys on ulkopuolella avioliiton. Siitä rankaisee jo maallinen lakikin kahdella kymmenellä markalla naista ja 40:llä markalla miestä, jos ovat „vapaita“, vaan jos jompikumpi on jo toisen miehen omaisuutta, on „rikos“ jo niin suuri, että saa

puoli vuotta linnaa, joka nousee toisen puolen jos molemmat hyväilijät sattuvat olemaan toisten omaisuutta. Tietysti on silloin viattomuus jopa kunniakin mennyttä ja jälkeen kuoleman odottaa näitä pahantekijöitä ijäinen korventaminen helvetin kuumuudessa, jossa ei tuli sammu hetkeksikään.

Nyt minä ilmoitan Teille, jos ette sano yleiselle syyttäjälle, että enemmistö aikuisia ihmisiä, niin enemmistö yleisiä syyttäjiäkin on tehnyt jonkin näistä „rikoksista“, moni vielä joka sortin niistä. Sinne kuuluu tänäkaltaisten pahantekijöiden joukkoon yksin kruunupäitkin, kuten historia tietää, kenraalikuvernöörejä, senaattoreja, piispoja, pappeja y. m. hyvin pyhää väkeä, joka kauhistuu tällaisiin riettaisiin puheisiin. Näiden rikoksien sakoista yksin kertyisi valtiolle vuosittain semmoiset summat, että olisi aivan tarpeetonta enää mitään muita veroja valtion kassaan koota. Vankilat täytyisivät näistä rikoksellisista jo niin ylen määrin että kyllä kirvesmiehille kiire olisi lisävankiloita salvaessaan. Miehillä ei olisi edes yhdellä viidestä sadasta kunniaa. Ja yksin tästä synnistä saisi helvetin holvit täytensä väkeä.

Ja sivistynyt säätyläisjoukko! Herra armahda heidän päällensä! Enemmän kuin puolet ylioppilaista on sairastanut veneerisiä tauteja! Eivät ne nuoret herrat ole toki avioliitossaan veneerisiä tauteja hankkineet. Siis tapahtuu hyväily ulkopuolella ainakin toiseen asianomaiseen nähden. Mutta ei nyt ole luultavaa, että tauti olisi aina ollut „laittomuutta“ heti rankaisemassa, joten voimme johonkin määrään arvata ylioppilaiden korkean siveellisyyden. Ilmankos polyteknikot syvästä siveelli-

sestä suuttumuksesta kieltäytyivät luovuttamasta vuokraamaansa juhlasalia näille minun *epäsiveellisille* luennoilleni viime syksynä!

Mutta on muistettava mitä tilaston pohjalla osoitin kirjassani „Avioelämän uudistus“, että virkamiesten keskinäimäikä on 35 vuotta. Kun ylioppilaiden keski-ikä pyöreissä numeroissa on noin 25 vuotta, niin elävät virkamiehemme kokonaista kymmenen vuotta paraassa elonvoimaisimmassa ijässään aivan „puhdasta“ elämää! Ja tämä sama korkeasti siveellinen herrasväki syyttää, sakottaa, vangituttaa ja säilyttää epäsiiveellisyyttä harjoittaneita! Sanomalehtimiehinä haukkuu se näin epäsiiveellisiä luentoja ja pappeina passittaa sinne tuliseen pätsiin! Mikä suunnaton ilveily!

Eikö teistä tunnu tuo kaikki jo ilkeän likaiselta? Vaitiko ollen on tätä näyttelyn jatkumista yhä vain siedettävä? Eikö siis ole syytä sukupuolikysymyksiin?

Mutta niitä on, pääasiallisesti yksinkertaisen työkanjan joukossa, varsinkin naisten, jotka ihan vakavuudessaan uskovat sukupuolihellintänsä kautta kunniansa menettäneen, viattomuutensa hävittäneensä, jopa joutuvansa sarvipäidenkin huostaan siellä toisessa maailmassa. Ja silloin on tuskaa, joka ei paljoakaan anna helppoudessa perää ruumiillisille vaivoille, mielen masennusta sanomattomiin, nöyrytymystä huonointakin huonoimaksi.

Uusi „lankeemus“ vie sitten taas uusiin katumuksiin ja niin edes päin, tehden ihmisestä kylläkin kirkon mieleisen „vaivaisen sytisen“, joka ei vaan liiaksi ainaakaan luota omiin voimiinsa, tai — tekee hänestäkin

kurjan teeskentelijän, joka todellisesti nauraa kaikelle siveydelle. Näitkö kärsimyksiä ja luonteiden turmeltumisia pitää yhä olla?

Avioliitto on sekin lukemattomille kurjuuden kuilu. Riitaa, toraa, tappeluja, jopa tappojakin. Mies sortaa naista, pitää häntä vallanalaisuudessaan, melkein orjuudessa, alennuksessa. Mustasukkaisuudet, petokset pahentavat tuhansien avioelämää. Varsin moni nainen valittelee että vaihtoi pois kultaiset tyttöpäivänsä.

Ettei sieltäkään päin niin paljon kuulu melua, on selityksenä se seikka, että ihmisistä on vastenmielistä hoilata maailmalle avioliitto-onnettomuuksistaan yleensä, sillä mitäpä ne siitä paranisi sentään. Silloin tällöin pääsee kuitenkin jotain pöyrityttävintä ilmoillekin.

Yhäkö uskotte sukupuoliasiat joutaviksi ämmäin juutiksi, jotka eivät liikuta Teitä? Eikö teille, eikö kenellekään Teidän sukulaisistanne ole edellä luetellusta onnettomuudesta mitään osaa sattunut! Se ei voi olla totta.

Mutta ettekö ole ainakin menettänyt jotain seuraavista hyvistä?

Onko avioliittonne Teille toveruuslaitos? Onko naiseenne Teidän kanssa samalla sivistystasolla? Ottaako hän yhtärinnan kanssanne osaa harrastustöihinne? Toimitteletteko yhdessä kotoiset tehtävänne? Ettekö ole miehenne „elätti”? Onko Teillä, neiti, täydellinen valta rahapussinne yli? Mikä ammattikasvatus Teillä on? Missä on Teitä valmistettu lastenkasvattajaksi? Voitteko, avioparit, olla enimmäkseen ajat yksissä?

Onko Teillä jokainen lapsen syntyminen harkittu teko ja lapsi odotettu pitkin matkaa ja ilona Teille.

Onko yhdynnästänne myös hienoa, henkevästä iloa, jonka kautta tunnette kohoavanne, jalostuvan?

Jos näin on, niin minä onnittelen Teitä. Minä en kyllä vielä ole elämässäni ainoatakaan semmoista paria tuntenut vaikka olen hakemalla hakenut ja minä olen kuitenkin nähnyt laajoilla matkoillani melkoisen paljon aviopareja. Niin peräti harvinaista on ihmis-arvoinen sukupuolielämä.

Tämän kaiken kuultuanne Te kai jo myönnätte että sukupuolikysymys on ensiluokan kysymyksiä elämässä. Hyvä, sanokaa se muillekin ja näyttäkää se toiminnallannekin.

VIII.

Sukupuolitutkimukset.

Minä esitän sukupuolitutkimusteni tulokset kahdessa sarjassa, joista ensimmäisenä käsittelen sukupuolielämää ja toisessa sukupuolikysymyksiä.

Seuraavassa katselemme yhdyntää luonnontieteellis-lääketieteelliseltä kannalta.

Sukupuolikirjallisuutta

on tekijältä ilmestynyt:

Sukupuolikysymyksiä käsittelevää:

AVIOLIITTO JA SIVEELLISYYSKYSYMYS.

40 sivua -- 50 penniä.

(Painos loppuun myyty.)

AVIOELÄMÄN UUDISTUS.

84 sivua -- 75 penniä.

YHDYNTÄKYSYMYKSIÄ.

64 sivua -- 65 penniä.

SUKUPUOLIVHTEYS TAIDENAUTINNOKSI, toinen
painos.

40 sivua -- 50 penniä.

LAPSIKYSYMYS JA EHKÄISYOPPI, kolmas painos.

64 sivua -- 65 penniä.

Sukupuolielämää kuvailevia, luonnontieteellis-
lääketieteellisiä tutkielmia:

SUKUPUOLIELÄMÄÄ. I. Esikatseluja.

52 sivua -- 50 penniä.

AVIOELÄMÄN UUDISTUS

84 sivua -- 75 penniä.

Saatavana tekijältä, os.: Toht. **A. F. Tanner, Helsinki.**
Asiamiehiä otetaan, hyvä palkkio.

HINTA 50 PENNIÄ